

въ Моравіѣ, на коѣто прѣвмущественно былъ посвященъ всичкійтъ неговъ апостолскый животъ и дѣятельность; а безъ него свѣтътъ на Христовѣтъ вѣрѣ, даже и при усердного съдѣйствіе на новокръстенныйтъ князь, слабо и беззарно (тускло) ся распространявалъ между Българскыйтъ народъ, по това зашто учителя на вѣрѣтъ были отъ Византиѣ испратены Епископы и пресвитеры, които незнаяли Славенскыйтъ языкъ. Но слѣдъ блаженного упокоеніе на Св. Методія, който прѣкаралъ послѣднитѣ години на животътъ си въ постояннѣ, упорнѣ борбѣ съ латинството, което ся промъквало въ Моравіѣ, неговытъ ученицы тамъ подпаднали подъ жестоко гоненіе, за славенскытъ имъ книги и богослуженіе, отъ странѣ на латинствующето духовенство. Бжхтани, истощены съ гладъ въ тъмницытъ, и изгонены изъ прѣдѣлытъ на Моравіѣ, най-добрытъ отъ ученицытъ на св. Методія — Гораздъ, Климентъ, Лаврентій, Наумъ, Ангеларій — дошли въ Българіѣ при отколѣшнійтъ ученикъ на великыйтъ си учитель, Бориса. Прѣстарѣлытъ князь гы пріель съ любовь и почести, распратилъ гы въ разнытъ области на царството си, което было